

nale Beskatning hviler paa den Indkomst, som vedkommende er ansat til af Stats-skattemyndighederne, og den Frist vil jo da neppe kunne overholdes.

Jeg vil slutte med Ønsket om, at det maatte være muligt for Regeringen i Løbet af kort Tid at fremsætte Forslag om den manglende Del af den kommunale Beskatning: Ejendomsbeskatningen — Kommissionen maa jo dog formentlig være omtrent færdig efter de flere Aars Arbejde, — saaledes at denne Del af Sagen kunde blive behandlet samtidig med det her foreliggende Spørgsmaal. Jeg udtaler Ønsket om, at denne Sag maa blive løst paa en saadan Maade, at der ikke gøres et stort Antal Kommuner Uret for at favorisere andre, og at der ikke voldes Skatteyderne unødvendigt Besvær.

J. Pedersen: Det er nu tredje Gang, at denne Sag foreligger til Behandling her i Tinget, og de Forandringer, der er foregaaede i Lovforslaget, siden vi sidst havde det til Behandling, indskrænker sig jo saa godt som alle til at være saadanne, som man har anset for nødvendige eller i høj Grad hensigtsmæssige for at faa den størst mulige Overensstemmelse mellem Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten og Loven om den personlige Kommuneskat. Mod disse Ændringer hørte jeg heller ikke det ærede Medlem, der nu talte, fremsætte Indvendinger. Det forekommer mig, at han betragtede det som rigtigt og heldigt, at denne Overensstemmelse var bragt til Veje. Jeg ser heller ikke rettere, end at hvis man ser hen til de enkelte Bestemmelser, som i dette Øjeblik har faaet en anden Affattelse, maa man sige, at de i og for sig er heldige. Dertil hører jo Bestemmelsen i § 1 om en anden Beskatningsmaade for Børn. Den Forandring, som her er sket, vil vist alle erkende er heldig. I § 7 har man faaet Fradrag for Børnene, og jeg maa udtale min Anerkendelse af, at denne Bestemmelse i Aar har faaet en korrekt Affattelse, ligesom det i det hele taget forekommer mig, at § 7 har vundet betydeligt i formel Henseende ved den Affattelse, den har i Aar. Blandt de Bestemmelser, som er kommet ind som Følge af Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten, er der endvidere Bestemmelsen i § 7, der skærper Pligten til Selvangivelse eller rettere forhøjer den Straf, man kan udsætte sig for, hvis man ikke indgiver Selvangivelse. Dernæst har Statsskatteloven jo klart Spørgsmaalet om, hvilke Selskaber der skal ind under Beskatningen. Det findes i Lovforslagets § 16. Derved er ogsaa Spørgsmaalet om Brugs-

foreninger og Produktionsforeninger løst, idet jeg forudsætter, at man ogsaa i denne Lov vil beholde de Bestemmelser, som er optagne i Loven om Statsskatten.

Hvad i øvrigt de Bestemmelser angaar, hvori dette Forslag skiller sig fra den bestaaende Lov, er det jo Ting, som har været drøftede gentagne Gange, men da det ærede Medlem, som nu talte, tog en Del af disse Bestemmelser op igen, skal jeg ogsaa gøre nogle enkelte Bemærkninger dertil. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at Loven synes nu at virke ganske godt. Ikke desto mindre angreb det ærede Medlem paa et senere Tidspunkt af sit Foredrag en enkelt Bestemmelse, som jo dog maa siges at være noget af en Hovedbestemmelse, temmelig stærkt, nemlig den Bestemmelse, der gør det muligt at forhøje Indtægten, give den Tillæg, før den beskattes. Det ærede Medlem sagde, at det var man meget misfornøjet med, og han vilde have, at man i Stedet skulde gaa til de nødvendige Forhøjelser, ikke af den Indkomst, der beskattes, men af selve Skatten. Det vilde jo være en ret indgribende Ændring.

Det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde forstaa, hvorfor der var gjort den Forskel med Hensyn til fraskilte Hustruer og Hustruer, der stadig lever adskilte fra Manden, at hvis Hustruen og Manden bor i samme Kommune, skal hun ikke betale Skat af det Bidrag, hun faar fra Manden, men bor han i en anden Kommune, skal hun betale Skat. Motivet har naturligvis været, at hvis Manden bor i samme Kommune som hun, betaler han Skat af sin hele Indkomst, ogsaa af det Bidrag, han betaler til hende, men bor han i en anden Kommune, faar hendes Kommune ikke denne Skat, og det er da naturligt, at hun betaler Skat af Bidraget.

Det ærede Medlem opholdt sig ved den Bestemmelse, der siger, at Indtægten af fast Ejendom ikke kan sættes lavere end til 4 pCt. af det Beløb, som Ejeren maa antages at have indestaaende i Ejendommen. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at denne Bestemmelse ikke passer rigtig sammen med det øvrige. Det er jo en Lov om Beskatning af Indtægt, den beskatter Indtægt noget forskelligt eller kan i alt Fald, hvis Kommunerne vil, beskatte visse Indtægter højere end andre, fordi de stammer fra visse Kilder, og navnlig Beskatningen af Formue kan man paa den Maade gøre højere, men det hele former sig som en Skat af Indtægt. Det forekommer mig derfor ikke ganske korrekt at sige, at